

24 ноемврий.

Тихолъ замина съ жена си за Банкя. Ние се раздѣлихме като братъ и сестра, цѣлунахме се по странитѣ. Той е слабъ и немоощенъ, но скоро ще се съвземе . . . обиколень отъ грижитѣ на лѣкаритѣ и най-вече на неговата жена . . .

Дълго гледахъ следъ аутомобила и все още устата ми е стисната, ние съ него нито дума не проронихме при сбогуването си . . . Той замина и отнесе съ себе си моята любовъ, а менъ остави съвсемъ сама... Не мога и да умра. До вчера мислихъ, че ще бжда съ него, ако не въ живота то въ смъртъта, но сега, азъ прокаравамъ ржка по гърдитѣ си, после по челото и усѣщамъ съзнанието си опряснено, а тѣлото си здраво и силно.

Предахохъ се на своитѣ сестрински задължения и не се питахъ, какво ще правя и дали има за нѣщо и отъ нѣщо да страдамъ. Азъ не страдамъ, страданията ми се свършиха вече . . . Тихолъ ще оздравѣе, ще оздравѣятъ и ония, на които Богъ е отредилъ още дни . . .

За менъ сега остава само работата и грижитѣ за болнитѣ и азъ трѣбва да помагамъ за тѣхното лѣкуване. Въ душата ми нѣма мѣсто за моитѣ лични страдания, тамъ въ нея широко се отворха вратитѣ за да навлѣзе общата горестъ за родината, за народа, който съ последни усилия се мжчи да спаси себе си отъ гракналитѣ надъ него врагове.

Тихолъ замина, той отнесе любовта ми, но не и моята душа, тя остана съ моето сжщество и азъ всецѣло го отдавамъ на страдащитѣ българи герои, тѣ заслужаватъ не само моята жертва.

Благодаря ти Тихоле, че ме остави да се грижа за твоитѣ Другари. Тѣ иматъ нужда отъ моитѣ сестрински грижи и азъ ще принадлежа само тѣмъ и никому другиму.

.